

Θέμα: Εργασία

➤ Ερωτήσεις

Δουλεύεις; Έχεις δουλέψει ποτέ πολύ;

Έχεις ζητήσει ποτέ αύξηση στον μισθό σου;

Έχεις κάνει ποτέ παράπονα στη δουλειά σου για κάποιον λόγο;

Τι δουλειά θα ήθελες να κάνεις όταν τελειώσεις το πανεπιστήμιο;

Ποιες είναι οι ιδανικές συνθήκες εργασίας για σένα;

➤ Παίζω έναν ρόλο.

Άργησα στη δουλειά.

Ρόλος Α

Η διευθύντρια / Ο διευθυντής μου στη δουλειά με καλεί στο γραφείο του και μου κάνει παρατήρηση επειδή άργησα. Δικαιολογούμαι και εξηγώ ότι συνήθως είμαι εντάξει στις υποχρεώσεις μου.

Ρόλος Β

Είμαι διευθύντρια / διευθυντής σε μία εταιρεία. Ένας/Μία υπάλληλος άργησε να έρθει στο γραφείο. Δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δεν δέχομαι καμία δικαιολογία.

Άργησα στη δουλειά.

Ρόλος Α

Τον τελευταίο καιρό η δουλειά μου με έχει κουράσει πολύ. Μιλώ με έναν φίλο / μία φίλη για το θέμα αυτό και εξηγώ τι προβλήματα έχω. Σκέφτομαι να φύγω από τη δουλειά, αλλά δεν είναι σίγουρη/σίγουρος αν αυτή είναι η σωστή απόφαση.

Ρόλος Β

Μία φίλη / ένας φίλος τον τελευταίο καιρό έχει προβλήματα με τη δουλειά της/του και σκέφτεται να φύγει. Προσπαθώ να της/του εξηγήσω ότι δεν πρέπει να πάρει μια βιαστική απόφαση.

➤ Κείμενα

Είμαι ο Φιράς. Ξυπνάω στις έξι και μισή κάθε μέρα. Πλένω το πρόσωπο και πηγαίνω με τα πόδια στον ηλεκτρικό. Στο δρόμο βλέπω μια εκκλησία, ένα σουβλατζίδικο και ένα μανάβικο. Παίρνω τον ηλεκτρικό και βλέπω ένα νοσοκομείο, ένα γήπεδο και μια λαϊκή αγορά. Κατεβαίνω στο Μαρούσι. Από εκεί παίρνω το λεωφορείο και μετά από τρεις στάσεις φτάνω στη δουλειά.

Το πρωί που ξυπνάω δε χαίρομαι. Σκέφτομαι τους γονείς μου στη Συρία και πόσο θα μείνω στην Ελλάδα. Σκέφτομαι τα χαρτιά γιατί θέλω να πάω στη Συρία. Βλέπω τον κόσμο που πηγαίνει στη δουλειά και σκέφτομαι πώς θα μαζέψω τα λεφτά για να πάω στη Συρία, να φτιάξω μαγαζί και να πουλάω ρούχα και παπούτσια. Στην Ελλάδα δεν είναι εύκολο να βρεις δουλειά σήμερα. Παλιότερα ήταν πιο εύκολο.

Φιράς, Παλαιστίνη

Με λένε Αχμέτ. Δουλεύω από τις επτά το πρωί ως τις τρεισήμισι το μεσημέρι. Παίρνω 37 ευρώ. Δουλεύω δύο ώρες παραπάνω και παίρνω 13 ευρώ. Θέλω να κάνω υπερωρίες, γιατί τώρα είμαι νέος ακόμα και μπορώ να δουλεύω.

Σκέφτομαι τους γονείς μου στη Γάζα, γιατί δεν έχουν λεφτά για φαγητό, για βενζίνη, ούτε για ασθενοφόρο. Σκέφτομαι να μαζέψω λεφτά για να τα στείλω στη Γάζα. Θέλω μια δουλειά πιο εύκολη. Να δουλεύω σε σούπερ μάρκετ ή να καθαρίζω πολυκατοικίες.

Άχμετ. Παλαιστίνη

Από το: Ένας κόσμος που χωράει πολλούς κόσμους
Ομάδα δασκάλων «Τα πίσω θρανία»,
Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών

Με λένε Νατέλα. Είμαι καθηγήτρια πιάνου. Εμείς όταν αποφασίζουμε να γίνουμε δάσκαλοι ξέρουμε ότι δε θα βγάλουμε λεφτά. Κάθε χρόνο στη Ρωσία βραβεύουν τον πιο καλό δάσκαλο με έναν κρυστάλλινο πελεκάνο. Γιατί ο πελεκάνος, όταν δεν έχει νερό, δίνει στα μικρά του να πιουν από το αίμα του. Είναι σύμβολο αυτοθυσίας. Μικρή ήθελα να γίνω μπαλαρίνα. Οι γονείς μου δούλευαν, η γιαγιά με πρόσεχε και εγώ από τεσσάρων χρονών έμαθα να διαβάζω μόνη μου ολόκληρα βιβλία. Μετά ήθελα να γίνω αστροναύτης. Μετά χημικός. Όμως πάνω από όλα μου άρεσε η μουσική.

Νατέλα Ιτσουάιντσε (στο: Σταύρος Θεοδωράκης: Οι άνθρωποί μου, εκδ. Ποταμός, με αλλαγές)

Ονομάζομαι Κωνσταντίνα. Η πρώτη μου δουλειά στην Ελλάδα ήταν στο σούπερ μάρκετ Μπαζάρ, στην αποθήκη, στο Μοσχάτο, για ενάμιση χρόνο. Νύχτα από τις 10 μέχρι της 6 το πρωί, για να μπορώ το πρωί να είμαι με το παιδί μου. Το βράδυ τον πρόσεχε η μάνα μου, που δούλευε το πρωί. Μετά από δυο χρόνια, που μπόρεσα να τον πάω σε παιδικό σταθμό, αποφάσισα να αλλάξω και την εργασία μου. Έμεινα άνεργη ένα διάστημα και μετά ξεκίνησα σαν καθαρίστρια στον ηλεκτρικό. Στην αρχή ο μισθός ήταν 700 ευρώ, αλλά έπεσε, μέχρι που έφτασε γύρω στα 520. Μας έβαλαν και υπογράψαμε κάτι χαρτιά, μας είπαν ότι είναι μια στατιστική, για τις γλώσσες που μιλάμε, τι δουλειές κάναμε πριν... Εμείς τους πιστέψαμε, αλλά δεν ήταν στατιστική, ήταν σύμβαση εργασίας.

(Κωνσταντίνα Κούνεβα, στο: Σταύρος Θεοδωράκης: Οι άνθρωποί μου, εκδ. Ποταμός, με αλλαγές)

Είμαι ο Λαφάου. Η πρώτη κανονική δουλειά μου στην Ελλάδα ήταν σε ένα μαγαζί με μπαχαρικά κοντά στην Ομόνοια. Κουβαλούσα, πούλαγα. Ήταν βαριά δουλειά, κάθε μέρα κουβαλός εκατοντάδες τσουβάλια, από δώ, από κεί, με πέντε τσουβάλια στο καρότσι, ανηφόρα κατηφόρα, πήγαινε από δώ, πήγαινε από κεί, έφυγε ο πελάτης, ξαναφέρτο στο μαγαζί. Τα πήγαινα από την αποθήκη γύρω γύρω στα μαγαζιά που ήταν πελάτες και με ένα παλιό φορτηγό στα πιο μακρινά μαγαζιά. Όταν έπιασα δουλειά μόλις είχε βγει το ευρώ. Έπαιρνα 20-25 ευρώ τη μέρα. Ασφάλεια όχι, βέβαια. Μετά, όταν γνωριστήκαμε καλά με το αφεντικό μου είπε να μείνω, να μου φτιάξει όλα τα χαρτιά, να μου κολλήσει ένσημα... Αυτά... Τη δουλειά τη βρήκα επειδή δούλευε εκεί ένας φίλος μου.

Λαφάου, Ιράκ

Με λένε Σερίφ. Η πρώτη μου δουλειά ήταν στα φανάρια που πουλάνε νερό. Είχα ένα καρότσι, έπαιρνα τα νερά, πήγαινα στον Πειραιά στα φανάρια. Ήταν καλή δουλειά σχετικά επειδή δεν πηγαίνεις έξω η ώρα εφτά το πρωί, δεν έχει ήλιο για να πουλάνε νερά. Κατά τις δέκα – έντεκα αρχίζει μέχρι τέσσερις – πέντε. Όμως είναι άσχημο βέβαια, μέσα στα αυτοκίνητα. Σίγουρο είναι ότι κάποια φορά θα σε πατήσει και καμιά μηχανή, κι αυτές κι εσύ πάτε ανάμεσα στα αυτοκίνητα, ε, κάποια σύγκρουση θα υπάρχει. Είχα τρεις-τέσσερις συγκρούσεις. Ε, τον Αύγουστο, σαράντα βαθμούς, ηλιοθεραπεία κανονική. Ιδρώνεις τέλεια... Καθόλου δε σταματάς, φουλ δούλευα, πήγαινε έλα. Κάτω από τον ήλιο, Ιούλιο Αύγουστο. Τα πόδια σου καίγονται από τις εξαιτίσεις των αυτοκινήτων, είναι τέλεια... τι να σου πω... σούπερ. Παίρνεις τα νερά και κάνεις βόλτα.

Σερίφ, Τουρκία